

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. S. Ephræm memoriâ præsentia diuinæ mulierem conuertit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

duceret in templum, & id, coram venerabili Eucharistia, coram altari, dum sacra hostia populo sublimis ostenditur, facere iuberet, an nō iram & cæteros affectus temperaret? quis enim ibi ausit talia perpetrare? quis, si Eucharistiam in lingua haberet, blasphemare, præsumeret? At, sicut Christus in hostia, ita Deus in lingua & quavis natura præsens est, licet non appareat oculis corporis. Vbi autem Deus, ibi tres sunt Personæ, cum tota potentia, sapientia, bonitate, iustitia, maiestate; immò magis præsens est, quàm res ipsa sibi sit præsens ipsi. Res enim non est tota in singulis suis partibus, neque vna pars præsens est alteri, at totus Deus omnibus creaturarum omnium partibus præsens est intimè, & extimè, vt res omnes, & totus mundus in illo sit, sicut sponsa in mari intimè eo penetrata, & extimè circumfusa; item sicut globus crystallinus luce Solis & perfunditur intus, & extra circumfunditur. Vsq̄ue adeò velut diligens Pædagogus vbique occurrit Deus, nec finit suos alumnos ex oculis suis elabi: sequitur, præcedit, latus cingit, manu ducit.

X I.

Simeon Me-
taphr. apud
Sur. 1. Febr.

Hoc est magnum spiritualis vitæ fundamentum: hoc facit, vt Deus ametur, vt timeatur, vt illi nos intimè coniungamus, & à peccato resiliamus. Cum Ephræm Edessæ moraretur, Styx cum per mulierculam in vicinia habitantem oppugnauit. Cū enim ille sibi ipse prandium coqueret, illa è vicina domo & fenestra non curiosè tantùm, sed etiam meretriciè introspiciens, dixit: *Benedic Abba*, cui ille eo, quo decebat habitu, gestu & sermone; *Dominus tibi benedicat*, inquit. Tum illa rursus, cum petulanti risu: *sed quid tuo cibo deest?* Mox ille: *Tres lapides, & parum luti, vt hæc obstruatur fenestra.* Non obturatum erat os mulieris, quæ subiecit: *Insolentem te fecit, quòd prior compellauit: Ego verò volo tecum dormire.* Dubium an hæc impudentia femina potius, quàm sancti viri prudentia sit admiranda. Nam quasi in facinus consentiret, ita cæpit de conditionibus agere. Arrectis illa auribus petit conditiones. Tum Ephræm, si tibi vis, inquit, dormire mecum, vbi tibi dixerò, fieri potest, quod petis. Quærit illa locum: *Non alio*, inquit Ephræm, *loco tecum congruediar, nisi in medio ciuitatis.* *Sed non*, inquit illa, *pudore & rubore aperte afficiemur à videntibus hominibus, si sic nos taceamus in medio?* *Capta est mulier, quæ voluit capere impatibilem animam, & inexpugnabilem, vt quæ ne hoc quidem potuerit cognoscere, quod dicit Salomon:*

mon: Oculi Domini Altissimi, sunt innumerabilibus partibus sole splendiores, qui intuentur omnes vias hominum. Cum statim itaq; velut ansam apprehendisset vir praeclarus, contra intulit: Si ergo hominum iudicasti oculos satis esse ad pudore afficiendam animam, & à mala actione abducendam; Dei oculos, qui omnia intuentur, tam quae clam, quam quae aperte fiunt, non multo magis verebimur, & extimescemus, & à re mala abstinēbimus! qui semper nobiscum habitantem in nobis excitat conscientiam, & ex ea nobis reservat tormenta, quae fines non accipiunt? Haec suffecerunt non solum ad meretricem persuadendam, ut abstineret ab improba in eum libidine; sed ut priorum etiam eam malorum poeniteret, atq; adferret mutationem totius vitae & sententiae. Statim itaque accedens, & humi procidens, & sacros illius pedes tangens petit veniam à ratione alienissima cupiditatis, impudicę, & intemperantis propensionis. Et ne, cum veram & germanam attulisset poenitentiam, à via, quae fert ad salutem, aberraret, eum ducem & magistrum voluit accipere. Ille autem (quomodo enim cum esset ille Ephraem, non erat talibus pariturus petitionibus, & ea, quae par erat admoniturus?) ne rursus ambularet, ut cum diuino dicam Hieremia, post cogitationes cordis sui mali, neq; contemneret, ita ut vias priores repeteret, praecipit egregie, eamq; in mulierum includit monasterio, quae virutis curam gerebant: & tandem, cum eam, quae à via recta illum volebat abducere, ipse à via mala potius conuertisset, iustitia fructum habuit illam conuersionem.

Vtinam, sicut Ephraem huic Sireni oculos dedit, quibus Deum videret praesentem, & à fæditate sua reuocaretur, ita & ego hodie plurimis dare possem; quàm multa, hoc tempore, peccata impedirem? quàm multas nefarias voluptates euertirem, aut saltem frænarem, ut, quod Dionysius dixit, Mel istud vix summo digito, ne dum caua manu gustandum esse arbitrantur? In sceleribus, Deo contempto, ait S. Chrysostomus, homines formidamus: & homine praesente, nemo scortaretur, sed licet maiorem in modum libidine flagraret, affectus tamen violentia, pudore hominum vinceretur. Cum autem Deus videat; non modo adulterantur, non modo scortantur, verum & alia longè grauiora & ausi sunt, & audent. Nonne hoc vel solum satis esset, quo calitus innumeris peteremur fulminibus? Hinc omnia orta sunt mala, quòd scilicet in rebus turpibus non Deum, sed homines timemus. Quàm multa inhonestè fiunt, in locis clandestinis, quæ in foro, aut plateis, aut vllò

XII.

S. Chrysof.
in 1. Cor.
cap. 4. v. 3.